

► La plantilla barcelonista va dosificar el polèmic ús d'aparells electrònics a l'anada a Tenerife

► Però a la tornada, amb el 0-6 a la butxaca, el seu comportament en els vols va tornar a ser l'habitual

► Les intenses mesures de seguretat i la supervisió de Closa van convertir l'hotel blaugrana en un Fort-Knox

Sense interferències

DAVID COLOMER
Santa Cruz de Tenerife

Micanoa.com denunciava que el Barça no té sentit de l'humor. Després del 0-6 de dissabte, cal precisar que ara sí que en tenen, d'humor. Fins i tot el president de la Fundació Blaugrana per a la Llei i l'Ordre, Paco Closa, enviat especial de Gaspart, esbossava algun somriure en el viatge de tornada la matinada del diumenge, que es va fer més pesat que un entrepà de polvorons.

L'anada. Divendres, 13.30 hores. Hi havia expectació al Prat amb els petits ginys electrònics que carregen els jugadors, i no precisament per la possibilitat de produir interferències a l'avió. Rexach creia que l'ús indiscriminat d'un DVD pot provocar una conducta poc professional i la pèrdua miserable d'un partit. Ja sabem qui té la culpa dels mals del Barça: el Media Markt i el miri-miri-Miró, no pas *El Asturiano*.

Doncs bé, es jugadors es van comportar majoritàriament com sempre, si bé amb una certa sensació d'estar-se fumant alguna cosa d'amagat en un lavabo. Sergi és dels que no va dubtar a engegar l'ordinador, després d'haver intentat llegir inútilment un exemplar d'*Expansión*. Els jugadors intentaven fer la cara de sempre en els viatges, cara de vull arribar a l'hotel i treure'm ja la corbata, però alguna sensació estranya surava en l'ambient. Hi havia ulls per tot arreu.

A la porta 27, on s'embarca cap a Tenerife, Rivaldo parla pel mòbil, però intenta disimular-ho amb uns auriculars, com qui escolta en Puyal d'estranguis en un casament que coincideix amb partit. «Rivaldo parla per telèfon o escolta la ràdio?» pregunta un. «Si escolta la ràdio, està parlant amb la locutora», respon un altre. Han pactat que es farà ús de la microelectrònica en cas d'extre-

Rivaldo, en una imatge del partit jugat dissabte a Tenerife. / EFE

ma necessitat. Kluivert, sempre amb ulleres fumades i amb aquells aires de guardaespalles d'Atlantic City, té molts episodis d'extrema necessitat. Ja enlairats, la veu del sobrecàrrec era rotunda: «es prohibeix l'ús d'aparells electrònics per evitar possibles interferències amb els instruments de vol». Hauria d'haver afegit: «A més, ja sabeu que corre mala llet amb aquest tema». Des de l'avió, el món és tal i com els jugadors més ben pagats el deuen veure: abastable amb una sola mà. Des d'allà dalt, tot sembla comprable. El millor del vol van ser les apostes per encertar si el vicepresident Àngel Fernández seria capaç

d'entrar al lavabo de l'avió. Xarli va fer una becaina mentre es sobrevolava Gibraltar.

L'arribada. Los Rodeos. 17.45 hores. Com sempre des de l'extinció de Cruyff, els jugadors pugen a un autocar cap a un hotel i els periodistes van amb una *guagua* amb una ràdio AM en lloc de tacòmetre cap a un altre hotel. Els dos hotels deuen estar separats per 500 metres, però el conductor de l'hotel dels periodistes fa mil voltes per anar-hi. És com si ens haguessin segrestat i vulguessin evitar que recordem el lloc on ens han segrestat. Però no és això. Els taxis fan el mateix. Santa Cruz, amb tot el seu

colonialisme destartat, les palmeres i una distribució urbana del tipus «jo he arribat primer i aquí aixeco la meva casa», és com el que serà La Habana d'aquí a cinc anys. Combina un deix tropical (avis amb la camisa oberta i barret, bars sense portes) amb oficines de La Caixa. El trànsit, com en totes les illes, és abjecte.

Els jugadors estan en un hotel exòtic, com de pel·lícula dels anys vint. S'ha contractat una empresa de seguretat a més de la del mateix hotel. Hi ha un goril·la a la porta principal, un altre a l'ascensor i un altre a la tercera planta, tancada a tota forma de vida, fins i tot les que no porten sabates de

plataforma i tres dits de maquillatge. Tan avorrits devien estar els jugadors que devien mirar fins i tot els concursos dels canals alemanys.

La tornada. Tenerife Sud. 2.00 hores. Sergi no podia amb la maleta. Amb un 0-6, qualsevol equip li hauria esperat una ovació a l'avió i un vol amb barra lliure i hostesses assegudes a la falda passant-se la gorra del comandant, però el Barça es va comportar com si no hagués passat res. Els únics glaçons de gel que hi havia per fer cubates eren al malmès genoll de Puyol. Això sí, van tornar a engegar-se els portàtils, com sempre. Rexach ja dormia.